

NEW YORK TIMES BESTSELERIS

Pralaužtas ledas

HANNAH GRACE

„Masinanti trauka, taiklūs juokeliai, svaiginanti romantika.“

– **ELENA ARMAS**, *New York Times* bestselerio

The Spanish Love Deception autorė

Grojarastis

CRUEL SUMMER TAYLOR SWIFT	02:58
KISS ME MORE (FEAT. SZA) DOJA CAT	03:29
TALKING BODY TOVE LO	03:58
SHUT UP ARIANA GRANDE	02:38
IDGAF DUA LIPA	03:38
ENERGY TYLA JANE	03:20
MOTIVATION NORMANI	03:14
ONE KISS (WITH DUA LIPA) CALVIN HARRIS	03:35
DANCE FOR YOU BEYONCÉ	06:17
NEEDY ARIANA GRANDE	02:52
WHO'S JACQUEES	03:06
LOSE YOU TO LOVE ME SELENA GOMEZ	03:26
KISS ME SIXPENCE NONE THE RICHER	03:29
BOYFRIEND (WITH SOCIAL HOUSE) ARIANA GRANDE	03:06
RUMORS (FEAT. ZAYN) SABRINA CLAUDIO	03:46
MORE THAN ENOUGH ALINA BARAZ	02:31
YOU SHOULD SEE ME IN A CROWN BILLIE EILISH	03:01
I'M FAKIN SABRINA CARPENTER	02:55
MAKE ME FEEL JANELLE MONÁE	03:14
CAN I KEHLANI	02:48

„Čiuožimas buvo indas,
į kurį galėjau išlieti savo širdį ir sielą.“
– Peggy Fleming

1 skyrius

ANASTASIJA

— Anastasija, pakartot!

Jei dar sykį viename sakinyje išgirsiu žodžius „Anastasija“ ir „pakartot“, galiu nebeišlaikyti ir pratrūkti.

Esu pikta nuo pat ryto, kai nubudau, kamuojama pragariškų pagirių, todėl mažiausiai noriu būti pliekiamą trenerės Obrės Breidi.

Kaip visada per treniruotes, kada ji imasi misijos išspausti iš manęs maksimumą, įnirtingai stengiuosi užgniaužti susierzinimą.

Padariusi logišką išvadą, kad tik dėl pasišventimo darbui Breidi yra tokia sėkminga trenerė, nusprendžiu vis dėlto nesviesti į ją pačių — tegu ši mintis lieka vaizduotėje.

— Praskydai, Stas! — šaukia ji, mudviem su partneriu skriejant pro šalį. — Skystuolės negauna medalių!

Ką ten sakiau apie galimybę sviesti į trenerę pačiųžas?

— Nagi, Anastasija. Bent kartą pasistenk, — sukikena Aronas ir pervertas ledinio mano žvilgsnio iškiša liežuvį.

Aronas Karlailas — geriausias Kalifornijos universiteto dailiojo čiuožimo sportininkas Meipl Hilse. Kai įstojau į šį universitetą, o mano čiuožimo partneriui tai nepavyko, Aronas, laimė, taip pat buvo likęs be partnerės, ir mudu tapome šokėjų ant ledo pora. Trečius metus čiuožiame kartu, trečius metus mums spardo subines.

Man rodos, Obrė — sovieta šnipė. Negaliu to įrodyti ir ši teorija prastai išplėtotą. Tiksliau, visai neišplėtotą. Tačiau kartais, treneri šaukiant, kad ištiesčiau nugarą ir pakelčiau galvą, jos balse, prisiekiu, girdėti nežymus rusiškas akcentas.

Keista, žinant, jog toji moteris iš Montanos valstijos, Filipsbergo.

Savo geriausiais laikais draugė Breidi buvo dailiojo čiuožimo superžvaigždė. Jos judesiai iki pat šiol subtilūs, puikiai valdomi, ir juda ji kuo grakščiausiai — sunku net patikėti, kad geba taip garsiai šaukti.

Žylantys trenerės plaukai visada susukti į kietą kuodą, pabrėžiantį išsišovusius skruostikaulius, be to, ji mėgsta tvirtai susisiausti į juodus dirbtinio kailio kailinaičius, kurie, kaip juokauja Aronas, slepia visas Breidi paslaptis.

Kalbama, jog drauge su savo partneriu Vaitu ji turėjo patekti į olimpines žaidynes, bet Vaitas ir Obrė kiek per dažnai gludino partnerės pakėlimą į viršų, ir galiausiai vietoje aukso medalio ji liko apdovanota kūdikiu.

Todėl pastarąjį ketvirtį amžiaus dirba surūgusia trenere.

„Clair de lune“ nutyla, ir mudu su Aronu baigiame įprastą treniruotę; mūsų nosys bemaž liečiasi, gaudydamos kvapą kilnojasi susiglaudusios krūtinės. Galop trenerė suploja delnais, ir išsiskyrę mudu čiuožiame link to, kas neabejotinai įvarys man naujo nerimo.

Nė nespėju sustoti, kai Breidi įbeda į mane žalias primerktas akis.

— Kada pagaliau išmoksi atlikti lutčą? Jei neparodysi rezultato, šuolį teks pašalinti iš ilgosios programos.

Be Breidi, gyvenimą nuodija užduotis nesiplojant šikna ant ledo atlikti keturgubą lutco šuolį. Treniruojusi dievažin kiek laiko, tačiau vis nepavyksta. Aronas jį įvaldęs nepriekaištingai, todėl nieko nelaukusi paprašiau choreografės įtraukti lutčą į treniruotes.

Puikybė — kvailybė. Ypač dailiajame čiuožime, mat suklydęs tėkšiesi dantimis į kietą ledą. Bet verčiau jau krisiu veidu į žemę, nei žiūrėsiu į erzinančią neva nusivylusio Arono miną, kurią šis nutaiso kaskart, išgirdęs siūlymą pašalinti lutco šuolį iš programos.

— Reikalai taisosi, trenere, — pasakau su kuo daugiau dirbtinio entuziazmo. — Man vis geriau sekasi; kol kas ne puikiai, bet treniruosisi.

Mažytis nepavojingas melas. Aš *tikrai* judu pirmyn. Tik nepaminėjau, kad tas judėjimas vyksta ne ant ledo; jei konkrečiau — judėti pirmyn padeda palaikantys įrenginiai.

— Ji tobulėja, — sumeluoja Aronas, atsainiai apkabindamas mane per pečius. — Dar palūkėkite, trenere.

Malonu, kad Aronas mano, o ne KGB agentės Breidi pusėje. Tik, štai, asmeniškai partneris man pasako, jog tikslą pasieksiu vienu atveju: jeigu pradėsiu svaigintis narkotikais, išrasiu laiko mašiną ir susigrąžinsiu tokį kūną, kokį turėjau iki brendimo.

Kažką tyliai sumurmėjusi, trenerė paniekinamai numoja ranka.

— Rytoj vėl susitinkame čia, ir labai džiaugčiausi, jei nebūtumėte pagiringi. Esu tikra, kad „Kenny’s“ maistas, kurį šlamščiat prieš treniruotes, nė vienam iš judviejų nepadės patekti į olimpinę komandą. Supratot?

Šūdas.

— Taip, trenere, — atsakome sykiu.

Kai pagaliau išeinu iš moterų persirengimo kambario, vesti biulyje manęs jau laukia į telefoną įsispokojęs Aronas.

— Gi sakiau, po galais, kad supras, — sudejuoju ir prisiartinusi švysteliu krepšį partneriui į pilvą. — Aš netgi nieko nevalgiau!

Jis suniurzga ir paėmęs iš manęs krepšį užsimeta ant peties.

— Toji moteris turi šuns uoslę.

Čiuožti, kaip ir daryti daugumą kitų dalykų, žymiai lengviau, jei esi vyras, kadangi dukart per dieną nebūni keliamas ant rankų ir skraidinamas skersai arenos.

Įstojusi mokyti, priaugau vadinamuosius septynis fukso kilogramus. Na, veikiau kokius du, tačiau nuo tada, kai Aronas pasiskundė, esą jam tampa vis sunkiau mane pakelti, nebepriaugau nė gramo.

Stengiuosi kruopščiai laikytis mitybos plano ir į vakarėlius eiti tik retkarčiais — kad nenučiuožčiau nuo proto. Vakara dvidešimt pirmojo geriausios draugės gimtadienio proga mažumėlę atleidau vadžias, net nepabūgdama dėl pagirių patekti trenerės nemalonėn.

Įsėdame į naujutėlaitį Arono visureigį — ištvirkusio, bet turtingo jo tėvo dovaną, kuria siekia išpirkti kaltę, — ir pajudame namų link. Po pirmo kurso nusprendėm apsigyventi kartu su geriausia mano drauge Lola. Mano ir Arono dienotvarkės sutampa, mūsų gyvenimo centre — čiuožimas, tad mintis pasirodė logiška.

Sukdamas į Klevų prospektą, partneris dirsteli, kaip kuičiuosi krepšyje, ieškodama brangiausio savo turto.

— Kas darbo kalendoriuje numatyta šiam vakarui?

Nekreipdama dėmesio į pašiepiantį toną, užverčiu akis.

— Pasidulkinimas.

— Fui, — Aronas suraukia nosį. — Negana to, kad pagal grafiką miegi ir valgai? Negi ir seksą reikia planuoti?

Dėl miego ir valgių jis teisus — kiekvieną gyvenimo minutę esu skrupulingai suplanavusi patikimajame darbo kalendoriuje. Bičiuliams toks mano stropumas kelia juoką ir atrodo absurdiškas. Nepulčiau teigti, kad esu kontrolės maniakė, veikiau — moteris, privalanti jos neprarasti.

Viena nuo kita *neabejotinai* skiriasi.

Gūžteliu pečiais, užgniauždama norą atkirsti, jog, kitaip negu jis, aš bent kartais užsiimu seksu.

— Rajenas — užimtas vaikinai, aš — užimta mergina. Kol prasideš krepšinio sezonas, noriu susitikinėti su juo, kada tik galiu.

Rajenas Rotvelis — tai du metrai gryno sportinio tobulumo. Būdamas įžaidėjas ir komandos kapitonas, į krepšinį žiūri taip pat rimtai kaip aš į čiuožimą, o tai reiškia, kad mudviem puikiai tinka neįpareigojantys santykiai. Taip pat Rajus — be galo mielas vaikinai, taigi abipusiškai naudingas susitarimas mums padėjo artimai susidraugauti.

— Negaliu patikėti, kad iki šiol su juo šlaistaisi. Jis už tave vos ne dvigubai didesnis — ir kaip tas milžinas tavęs nesutraiško? Ne, pala. Geriau nepasakok.

— Tai jau tikrai, — sukrizenu, žnaibydama Aronui skruostus, kol gaunu per nagus. — Tau ir nereikia žinoti.

Dauguma mudu su Aronu laiko daugiau nei partneriais, tačiau mes veikiau brolis ir sesuo. Tai nereiškia, kad jis neišvaizdus, tiesiog niekada nepuoselėjome vienas kitam romantiškų jausmų.

Aronas daug aukštesnis už mane; raumeningas, dailių formų jo kūnas lieknas, tarsi šokėjo. Juodus plaukus kerpasi trumpai ir — galėčiau prisiekti — naudoja blakstienų tušą, mat dangiškai mėlynas akis supa tamsutėlės pavydėtino grožio blakstienos, kurias dar labiau išryškina blyški veido oda.

— Oficialiai prisipažįstu — pernelyg daug žinau apie lytinį tavo gyvenimą, Anastasija.

Aronui sunku apsispręsti, ar mėgsta Rajeną, ar jo nekenčia. Kartais elgiasi maloniai, ir mano bičiulis krepšininkas pamato jį tokį, kokį matau aš: žmogų, su kuriuo smagu. Kitais kartais galėtu-
mei pagalvoti, jog Rajenas savo rankomis sugriovė Aronui gyvenimą. Net nesmagu, koks atšiaurus, grubus ir nenuspėjamas gali būti mano čiuožimo partneris. Rajenas nepaiso jo išsišokimų ir pataria man dėl jų nesijaudinti.

— Duodu žodį likusį kelią apie tai nekalbėti, jei pažadėsi pas-
kui nuvežti mane pas Rajeną.

Aronas ilgokai svarsto.

— Gerai, sutarta.

Lola pakelia akis nuo karingai šakute smaigstomų salotų.

— Aš ir sakau, — purkšteli, — kieno pimpį čiulpia Olivija Abot, kad trečius metus iš eilės gauna pagrindinį vaidmenį?

Nuo šiurkščių draugės žodžių nejučia susigūžiu, bet žinau — ji nenori manęs užgauti. Lola nuo pat ryto prastos nuotaikos, mat vakar jos gimtadienio proga prisisprogom, o šiandien kaip tyčia su-
žinojo negavusi norėto vaidmens.

Pastaruosius dvejus metus žiūrėjau kiekvieną spektaklį, ir Lo-
ne blogiau už mane supranta, jog Olivija — itin talentinga aktorė.

— Negi ji negali tiesiog būti labai talentinga? Ir nečiulpti niekieno pimpio?

— Anastasija, gal malonėtumei leisti išlieti tulžį ir penkias minutes apsimesti, kad nežinau, jog ji mane pranoksta?

Aronas klesteli į gretimą fotelį, iš mano lėkštės paima morkos lazdelę.

— Dėl ko liejame tulžį?

— Dėl Olivijos Abot, — unisonu atsakome abi su Lola; bičiulės balsas sunkte persisunkęs pasibjaurėjimu.

— Ji karšta. Gal net karščiausia mergina visame studentų miestelyje, — nerūpestingai pareiškia Aronas, nepaisydamas atvипusio Lolos žandikaulio. — Netūri bičo?

— Iš kur, po galais, man žinoti? Ji su niekuo nesikalba. Įplaukia, gauna mano trokštamą vaidmenį ir toliau sau elgiasi kaip keistuolė.

Lola studijuoja scenos meną, kurį pagal nerašytą taisyklę, ko gero, renkasi išskirtinės asmenybės. Visi mano pažįstami Lolos bendrakursiai — tokie pat kaip ji. Paprastai įnirtingai kovoja dėl dėmesio, net būdami tik žiūrovai, tačiau Olivija vengia žmonių, ir kažkodėl tai visiems užkliūva.

— Apgailestauju, Lolse. Visada būna kitas kartas, — bandau paguosti.

Abi žinom, kad mano žodžiai nieko nereiškia, bet Lola vis tiek pasiunčia oro bučinį.

— Gal tau palengvės, jei pasakysiu, kad vis dar nesugebu atlikti lutco. Obrė tuojau išsiaiškinsi ir ištrems mane į Sibirą.

— O ne! Būdama oficialiai pripažinta netikša, kaip apskirtai drįsti kelti koją ant ledo? — Bičiulės akys spindi, sutikusi rūstų mano žvilgsnį, ji išsišiepia. — Išmoksi, mažute. Daug dirbi. — Lola nukreipia akis į Aroną, kuris, visai nesidomėdamas mudviejų plepalais, rašo telefonu. — Ei, Ledo Princese! Gal malonėtumei mane paguosti?

— Ką? Atsiprašau... Aha, tu irgi karšta, Lo.

Stebėtina, kad Lolai apšaukiant Aroną, jog nesiklauso, jai iš ausų nesiveržia garas.

Kad nepatekčiau į kryžminę ugnį, vogčia pasišalinu į savo kambarį. Dalydamasi būstu su jiedviem, jaučiuosi it gyvendama su broliu ir sese, kurie apgailestauja nesą vienturčiai.

Aronas, kaip ir aš, iš tikrųjų yra vienturtis. Per stebuklą gimęs senstantiems savo tėvams iš vidurio vakarų, žūtbut besistengiantiems išsaugoti santuoką. Apsigyvenus su buto draugėmis, vaikino, kuris aštuoniolika metų jautėsi esąs tėvų džiaugsmas ir pasididžiavimas, gyvenimas iš esmės pasikeitė, kaip, beje, ir mano su Lola, mat tenka pakęsti tiek jį, tiek nenuspėjamą jo nuotaiką.

Aronui išsikėlus iš Čikagos, jo gimdytojų santykiai subjuro. Mes visad sužinom, kada jie itin pašlyja, kadangi Aronas dovanų gauna ką nors klaikiai brangaus ir nereikalingo.

Pavyzdžiui, visureigį.

Lola — priešingai, yra kilusi iš gausios šeimos, jauniausia iš vaikų ir vienintelė mergaitė, dievinama šeimynykščių, todėl jai nieko nereikia pastatyti Aroną į vietą.

Tebekiūtoju pasislėpusi savo kambaryje, kai suzvimbia telefonas ir ekrane pasirodo Rajeno vardas.

RAJENAS

Vakare chebra sumanė paūžti. Gal verčiau susitinkam pas tave?

Žadėjo eiti į rungtynes sirgti už komandą ar pnš, bet paaiškėjo, kad liks namie.

Tik noriu, kad būtume vieni.

Žinoma, bet yra kambariokai.

Reikės elgtis tyliai.

Cha

Pasakyk tai savo atvaizdui veidrodyje.

Esi laisva?

Taip, atvaryk.

Tuoj būsiu. Atvešiu užkąsti.

— Susitaikėte? — atsargiai šūkteliu, iš savo kambario tipendama į svetainę.

Kambariokai spokso televizorių, kuris rodo „Nusikalstamų protų“ kartojimą; išgirdusi tylų „aha“ suprantu, jog artintis saugu.

Pasilenkusi per sofą, iš dubens, gulinčio tarp Lolos ir Arono, pasemiu saują spragėsių. Kad tik neužmirščiau to pažymėti mitybos dienoraštyje.

— Žodžiu, krepšinio komanda šįvakar švenčia. Pamaniau, gal...

— ... eisime švęsti drauge su tavim? — įsiterpia Aronas, kurio balsas skamba neįprastai viltingai.

— Ne.

Lola atsisuka; jai ant pečių šokčioja standžios raudonos garbanos, o veidas net spindi iš malonumo.

— ... neprieštarausime, jei ateis Rajenas?

— Aha. Kaip tu?..

— Klok šlamančiuosius, Karlilai, — nusijuokia Lola, ištiesdama ranką.

Aronas įspraudžia jai į delną kelias dvidešimties ir kažką suburba panosėje, kol Lo skaičiuoja pinigus.

— Girdėjom apie vakarėlį. Taip ir galvojau, kad nenorėsi birbintis žinodama, jog už durų glamžosi girti fuksai. Mes tai nueisim.

Mūsų butas — viena geresnių Arono tėčio dovanų iš ciklo „Atleisk“. Padovanojo jį, nutraukęs romaną su sekretore, o gal prieš permiegodamas su interjero dizainere. Meipl Taueris — gražus daugiabutis universitetinio miestelio pakraštyje; mūsų namai sklidinį saulės šviesos, per langus matyti puikūs vaizdai.

Meipl Taueryje ramu, mat čia gyvena ne vien studentai, tačiau pastatas pakankamai arti kitų bendramokslių, todėl vieni niekai po pasilinksminimų parsivilkti namo.

Mudu su Aronu neturėtume vaikščioti į vakarėlius, bet Obreijuk neskauda širdies dėl to, ko nežino.

Žiūrėdama, kaip Lola matuojasi jau dešimtą drabužį, pagaliau gaunu Rajeno žinutę, kad atvažiuoja, tad randu dingstį palikti draugę su visa krūva bemaž vienodų juodų suknelių.

Į duris pabeldžia, ir žinodama, jog atėjo Rajenas, pajuntu pilve suplevenant drugelius; iš pradžių tai stebino, dabar malonu.

Atidarau duris, už kurių tarsi kalnas stovi mano bičiulis. Susitaršę šviesūs plaukai tebėra šlapi, nuo jo stipriai dvelkia apelsiniais ir kažkuo keistai raminančiu, tačiau neįvardijamu. Rajenas palinksta arčiau, lūpomis paliečia mano skruostą.

— Sveika, gražuole.

Paduoda krepšį su užkandžiais, kurių visada primygtinai nori atvežti, kadangi aš, kaip matyti, nepakankamai valgau, o ir niekad neturiu kuo pavaišinti. Rajenas valgo daugiau už visus mano pažįstamus ir geriausiu laiko cukraus sklidiną maistą.

Lola su Aronu kažin kodėl stebi mus iš svetainės, lyg niekad anksčiau nebūtų regėję žmonių. Pamatęs kambariokus, Rajenas nusijuokia. Laimė, jau spėjo įprasti prie šių maivymosi ir eidamas pas-kui mane į kambarį tyliai pasisveikina.

— Ei, Rotveli? — pašaukia Lola, kai pasiekiamo duris.

Rajenas paleidžia mano ranką, atsisuka.

— Taip?

Lo stovi, persisvėrusi per sofos atlošą, šelmiškas žvilgsnis byloja, jog nenoriu girdėti nieko, ką ruošiasi pasakyti.

— Kadangi, gyvendama greta, visą naktį turėsiu klausytis tavo dejavimo ir kiaušių pliaukšėjimo, — stovėdama Rajenui už nugaros išpučiu akis tiek, kad jos kone virsta iš orbitų, — gal pasakytumei savo kambario durų kodą? Jei jau einu į vakarėlį tavo namuose, nesinori muštis prie bendro tūliko.

Studentų miestelyje kambariai dėl saugumo rakinami koduotomis spynomis. Rajeno kambarys turi atskirą tualetą, tad Lola gerai sugalvojo; svečiams girtėjant, norinčiųjų nusilengvinti eilė baisiai ištįsta.

Vis dėlto kalbos manierą mano draugei reikėtų gerokai pašlifuoti.

— Žinoma, atsiųsiu žinute. Tik nesumanyk šniukštinėti, Mitčel. Aš suprasiu.

Lola iškelia ranką ir parodo taikos ženklą.

— Skautės garbės žodis. Gero pysiaus!

— Dieve, Lolse, — sudejuoju ganėtinai garsiai, kad ji išgirstų, o tada nusitempiu Rajeną į savo kambarį. — Labai atsiprašau.

— Man patinka. Ji linksma, — sukikena šis ir suėmęs delnais skruostus kilsteli mano galvą, pabučiuoja.

Iš pradžių švelniai, paskui reikliau liežuviu paliečia manąjį. Delnai nuslysta kūnu, pasiekia šlaunis. Op — pakelia ant rankų, ir mano kojos automatiškai apsieva jo liemenį. Nebe pirmas kartas — mano kūnas pažįsta Rajeno kūną.

Kitapus kambario durų kažkas trinkтели. *Tikriausiai išėjo kambariokai*, pagalvoju, tačiau dėmesį išblaško karšti bučiniai, kuriais Rajenas apiberia mano kaklą. Reikėtų patikrinti, ar Lola su Aronu tikrai pasišalino, bet krepšininkas paguldo mane ant lovos, užlipa ant viršaus, ir galvoje nebelieka minčių.

— Kaip šiandien sekėsi? — sumurma į pauusį.

Jis visada šitaip. Karštai pabučiuoja, įsitaiso tarp kojų, prisispaudžia taip smarkiai, jog imu rangytis, sujaukia mintis, o *tada* paklausia ko nors kasdieniško, pavyzdžiui, kaip šiandien sekėsi.

Kol bandau suregzti atsakymą, jo pirštai nukeliauja po marškinėliais, nosis brūkšteli per smakro linkį. Kiekvienas mano kūno lopinėlis įsielektrina, nors Rajenas dar nieko nepadarė.

— Ee... hmm... gerai... hmm... čiuožinėjau...

Vyrukas kreta iš juoko.

— Hmm čiuožinėjai? Įdomu. Gal papasakotumei plačiau, Alen? Nekenčiu jo. Baisiai, baisiai nekenčiu.

Kol vapu kažką apie ledą ir rusus, Rajenas nurengia mane ir pats nusimeta drabužius; liekame vienais apatiniais. Pamatęs šio

bičo kūną, Majamio vasarnamyje įdegusią odą bei liemenį su visa galybe raumenų keterų, apsiverktų bet kuris Graikų dievas.

Ką ten jis, man *pačiai* kaupiasi ašaros.

Rajenas suima kelnaites man ties klubais ir sulaukęs, kada linktelėsiu galva, pamažu jas nutraukia, numeta sau už nugaros, plačiai pražergia mano kojas.

— Stas?

— Aha?

Jis suraukia kaktą.

— O Lola tikrai girdi mano kiaušius?

2 skyrius

NATANAS

Man prie pimpalo — ranka, kuri nėra mano.

Ji giliai miega, garsiai knarkia už nugaros, ranka apsvijusi man liemenį, į trumpikes įkišusi plaštaką. Atsargiai šią ištraukiu ir apžiūriu: ilgi dirbtiniai nagai, „Cartier“ žiedai, ant laibo riešo — „Rolex“ laikrodis.

Kas čia, velniai rautų?

Net po balažin kokios nakties ji tebekvepia brangiais kvėpalais, mano petys apkritęs ilgais auksiniais plaukais.

Verčiau jau vakar būčiau nėjęs į vakarėlį, bet Bendžis Hardingas ir kiti krepšininkai priskreto it šūdai. Nors ir kaip mėgstu paužti, visų geriausia po tūso grįžti namo, kur ramu ir už nieko neužkliūsi.

Nebent kalbėtume apie rytą, kai savo paties lovoje užkliūvi už moters ir negali prisiminti, kas, po perkūnais, ji tokia.

Sveikas protas liepia verstis ant kito šono ir pasižiūrėti į nepažįstamąją, tačiau kita smegenų dalis prisimena, kaip esu apsvailinęs, ir neleidžia užmiršti, jog girtas Natas — tikras bukagalvis.

Toji smegenų dalis ne juokais susirūpina, kad už nugaros guli kieno nors sesuo ar — dar blogiau — motina.

— Gal baigsi muistytis? — pykteli paslaptingoji viešnia.

Tas balsas. Kaip norėčiau jo nepažinti!

Eina šikt!

Lėtai apsverčiu, norėdamas įsitikinti, jog pasitvirtino didžiausia mano baimė: aš vakar tikrai dulkinau su Kite Vincent.

Ir įsitikinu.

Bandydama miegoti, Kitė atrodo taikinga; jos veido bruožai

švelnūs ir subtilūs, lūpos raudonos ir papūstos. Dabar ši mergina to-
kia rami — nė nepasakytumei, kad yra tikra pasiutusi ka...

— Ko spoksai, Natai?

Staiga ji atsimerkia ir vienu žvilgsniu sudrasko mane į sku-
tus — tarytum koks sušiktas drakonas.

Kitė Vincent įkūnija visus turtingų merginų, kurioms tėtis
leidžia naudotis kredito kortele, trūkumus, ir taip jau nutiko, kad
puikiai išmanau apie šį moterų porūšį. Žinių įgijau užsiiminėdamas
su jomis seksu.

Praktiškai su visomis, išskyrus šią.

Su Kite Vincent niekada neturėjau dulkingtis.

Iš pažiūros ji atrodo normali. Tiesą sakant, yra iš koto verčianti
gražuolė. Tik baisių baisiausias žmogus.

— Tau viskas gerai? — atsargiai pasiteirauju. — Ko nors nori?

— Noriu, kad nebespoksotum it pirmąsyk išvydęs nuoga mo-
terį savo lovoje, — atšauna Kitė ir atremia nugarą į galvūgalį. — Abu
žinome — tai ne pirmas kartas, todėl nešiurpink manęs.

— Kite, man šokas. Aš... ee... neprisimenu, kaip tai nutiko...

Prisimenu, jog buvau vakarėlyje ir stengiausi įkalbėti Samerę
Kastiljo-Vest duoti man savo telefono numerį, tačiau buvau negai-
lestingai atstumtas ketvirtą rugsėjį iš eilės. Dar prisimenu — verčiau
jau neprisiminčiau, — kaip su Deniu Adelekiu žaidžiau alaus tenisą
ir prakišau, bet iki šiol neprisimenu, kaip atsitiko *šitai*.

— Tai šūdas! Pala, argi tu nesusitikinėji su Deniu?

Kitė užverčia mėlynas akis ir nuo spintelės prie lovos paima
rankinuką, tada nusikeikia — telefono baterija išsikrovusi. Ji nusi-
žeria nuo veido plaukus ir galų gale pažvelgia į mane — nesu matęs,
kad mano egzistavimas moterį šitaip erzintų.

— Mes išsiskyrėm.

— Aišku, aišku. Bjauru, užjaučiu. Kas atsitiko?

Stengiuosi būti mandagus, taip sakant, svetingas šeimnininkas,
tačiau ji kilsteli tobulos formos antakį ir susiraukia.

— Kodėl tau taip rūpi?

Galvodamas, ką atsakyti, delnu nervingai pasitrinu smakrą. Kitė teisi: man nusišikt. Tiesiog nekenčiu apgavikų, todėl ir supanikavau, bet jei išsiskyrė, nėra ko jaudintis.

— Tik stengiuosi būti malonus.

Kitė nutaiso dirbtiniausią, kokią tik esu matęs, šypsena, švysteli kojas per lovos kraštą ir nuogutėlė išdidžiai nutipena vonios kambario link. Sunku susitelkti į puikią merginos išvaizdą, kadangi abejingai dirstelėjusi per petį ji susiraukia.

— Jei nori būti malonus, iškviesk uberį.

Ačiū Dievui.

— Žinoma.

— Tik, Natai, — aukščiausios kategorijos. Gana jau to, kad mane pamatys išeinančią iš tavo namų. Bent jau nebekankink, iškviesdamas kokią pigieną.

Vonios durims užsitrenkus, išgirstu veikiant dušą ir žinau: dabar jau saugu garsiai išsikeikti į pagalvę.

Stoviu prie laukųjų durų ir žiūriu, kaip Kitė sėda į uberį, kuris, žinoma, yra aukščiausios kategorijos, idant būtų išvengta potencialios gėdos.

Braukdamas ranka sau per plaukus, niekaip nesuprantu, kodėl taip išėjo. Juk buvau prisiekęs, kad šiais metais viskas bus kitaip.

Aiščiau prisimenu, kaip iš Kolorado grįžtant į Kaliforniją pažadėjau Robiui, geriausiam savo draugui, paskutiniame kurse pasitaisyti. Toje dviejų dienų kelionėje, kurią atlaikyti mums padėjo kava, pakartojau tai mažiausiai dvidešimt kartų.

Ištvėriau tris savaites.

Už nugaros kažkas sumurma, ir mano sau išsikeltas savigailos vakarėlis staiga baigiasi. Svetainėje jau sėdi kambariokai — Robis, Džei Džei bei Henris — ir it kokie pokalbių laidos dalyviai iš puodelių gurkšnoja kavą.

— Ką gi, ką gi, — patenkintas sako Robis. — Kas gi čia nutiko, tu mažas ištvirkėli?

Robis terorizuoja mane nuo tada, kai abu buvome penkerių. Jo tėtis, kurį iki šiol vadinu ponu H, nors praėjo jau šešiolika metų, mūsų gimtojoje Iglo apygardoje treniravo ledo ritulio komandą. Joje mudu su Robiu susipažinom, susibičiuliavom, ir nuo to laiko kenčiu jį it rakštį subinėje.

Nekreipdamas į repliką dėmesio, lydimas smalsių akių, patraukiu tiesiai į virtuvę, kur įsipykęs puodelį kavos parodau kambariokams vidurinį pirštą, užuot atsakymu patenkinęs jų smalsumą.

Paskubomis nugurkęs kavą, vis dar jaučiu į save įsmeigtus žvilgsnius. Štai kas bjauriausia gyvenant su komandos draugais — negali turėti paslapčių.

Džei Džei, Robis ir aš esame paskutinio kurso studentai ir gyvename kartu dar nuo tada, kai būdami fuksai glaudėmės viename bendrabučio kambaryje. Henris — antrakursis, žaidžiantis mūsų komandoje.

Nors yra neįtikėtinais geras ledo ritulininkas, šitas bičas dar turi išmokti atlaikyti visuomenės spaudimą, kurį patiria sportininkai, todėl pasiūlėme apsistoti su mumis.

Visada turėjome laisvą miegamąjį, kadangi garažas buvo pavestas į žmogui vežimėlyje pritaikytą kambarį Robiui; gavęs pasiūlymą, Henris be galo apsidžiaugė.

Nors gyvena čia vos tris savaites, įgavo pasitikėjimo ir jau nebesivaržo kartu su Robiu bei Džei Džei mane įžeidinėti.

— Kurių galų permiegėjai su Kite Vincent? — žvelgdamas virš puodelio krašto teiraujasi Henris. — Ji nėra labai jau simpatiška.

Aha, o šitas vaikas *visiškai* nevaldo liežuvio.

— Apsimesiu, kad nei miegojau, nei ką, bičiuli. Ji irgi nebuvo pernelyg sužavėta, be to, visiškai nieko nepamenu, todėl šis kartas nesiskaito, — patraukiu pečiais ir nuėjęs svetainėn klesteliu į fotelį. — Kodėl, po galais, manęs nesutramdėte?

Ar esu pakankamai subrendęs, kad nekaltinčiau kitų dėl savo klaidų? Žinoma! Ar tai reiškia, kad nė nemėginsiu? Ne.

— Bandžiau neleisti išeiti su ja, brolau, — meluodamas į akis Džei Džei iškelia rankas taip, tarsi gintųsi. — Pasakei, kad ji skaniai kvepia, o jos šikną malonu liesti. Kas aš toks, kad trukdyčiau bičiuliui džiaugtis tikrąja meile?

Sudejuoju taip garsiai, jog suskausta galvą. Jei Džeidenas teigia mėginęs mane sulaukyti, tikriausiai pats įsodino su Kite į uberį.

Džei Džei — iš Nebraskos užkampio kilęs vienturtis, vaikystėje neturėjęs kitų pramogų, kaip tik tyčiotis iš aplinkinių.

Kiekvieną birželį Meipl Hilse apsilanko jo tėvai ir drauge su mumis žygiuoja „Los Andželo Pride“ eitynėse, išdidžiai segėdami panseksualų vėliavos ženklelius. Kadangi ne kartą yra pas mus viešėję, neblogai pažįstu ponus Džohalius ir žinau, kad tėvas visiškai nesiskiria nuo sūnaus. Ir kaip Džei Džei mama ištvėrė su jais po vienu stogu?

Ponia Džohal — nuostabi moteris, apdovanota šventosios kantrybe. Ji visada prikemša mūsų šaldytuvą pačių įvairiausių užkandžių bei kario patiekalų, be to, turi puikų skonį siaubo filmams — gal todėl ją taip myliu.

Tikėtina, jog tik gailėdamas ponios Džohal vis dar nenugalbijau Džeideno.

Robis privažiuoja prie manęs, ir ant pečių pajuntu tai, kas, ko gero, turėtų būti draugiškas apkabinimas.

— Uoliai mokeisi ir treniravaisi ilgiau, nei tikėjaisi. O dabar susiimk. Turi nuvežti mus į paskaitas.

Priimtas į Meipl Hilsą, neturėjau žalio supratimo, ką noriu studijuoti. Mokytis liko mažiau nei metai, o aš iki šiol nežinau, ar teisingai pasielgiau, pasirinkdamas sporto mediciną.

Baigęs vidurinę, buvau pakviestas į Vankuverio „Vipers“ klubą, tačiau nutariau mokytis toliau. Nelengvas sprendimas, ypač žinant,

kad nuo mažumės svajojau patekti į NHL*. Trokštu tik vieno — žaisti, bet ledo ritulyje grėsmė visada tyko už kampo. Viena rimta trauma ar nelaimingas atsitikimas, ir tavo karjerai galas.

Nors žinau, jog esu laukiamas svajonių komandoje ir būsiu priimtas vos baigęs studijas, vis dėlto noriu, kad metai, praleisti koledže, nenukeitų vėjais, kad jausčiausi bent *šio to* išmokęs, turėčiau atsarginį planą.

Tėčio nesužavėjo mano sprendimas studijuoti kitoje valstijoje ir nuvytė žinia, jog pasirašiau kontraktą su ledo ritulio komanda, tegu ir Kanados. Tėtis norėjo, kad *įvaldyčiau šeimos verslą* ir, sekdamas jo pavyzdžiu, iki žilo plauko vadovaučiau slidinėjimo kurortams. Užtenka pagalvoti, kad galiu tapti toks kaip jis, ir nieko nelaukdamas puolu siekti savo tikslų.

Geriau suprasčiau ląstelių sandarą, jei nebūčiau nuolat išsekintas treniruočių bei nuolatinės pareigos prižiūrėti tuos kvailius, savo komandos draugus. Kai praėjusiais metais Gregas Levinskis baigė mokslus ir perdavė man kapitono deglą, dar nežinojau, kaip sunku išjudinti ant suolo padėtas šiknas, kad bet kurią akimirką būtų pasirėngusios kilti, o jų savininkai — kautis aikštelėje.

Robis man talkina, kadangi yra trenerio Folknerio padėjėjas. Po nelaimingo atsitikimo, kurį patyrė slidinėdamas (tuo metu mokėmės vienuoliktoje klasėje), bičiulis nebevaldo kojų ir naudojami vežimėliu. Anksčiau jis koneveikdavo mane ant ledo, o dabar įprato apšaukti iš aikštelės krašto.

Labiau už viską mėgsta mojuoti didžiule rašomąja lentele ir plyšauti, kad pasistengčiau. Komandos draugai džiaugiasi, jog prisiimu Robio užgauliojimų našta, mat gali lengviau atsikvėpti.

Štai, kad ir šiandien. Penktadieniais mudu su Džei Džei lanko me paskaitas gamtos mokslų korpuse ir vilkdamiesi į čiuožyklą tradiciškai užsukame į „Dunkin“ pasistiprinti prieštreniruotine spurga.

Tai mažytė mudviejų paslaptis, tačiau Džei Džei žino: jei būsi-

* Nacionalinė ledo ritulio lyga. (*Čia ir toliau — vertėjos pastabos.*)

me pričiupti, kaltas vis tiek liksiu aš, todėl nebijo rizikuoti. Kadangi labiau už viską pasaulyje nekenčiu paskutinės penktadienio paskaitos, neprieštarauju.

Tingiai slenku per naujienų srautą, prie laboratorijos laukdamas Džei Džei, kai išgirstu garsėjantį linksmą jo balsą.

— Pasiruošęs gauti į pagiriotą subinę? — klausia priėjęs.

— Viską išspręs spurga su vaivorykštės spalvų pabarstukais. Nepakenks išsprakaituoti alkoholi. Prieš vakarą atgauti jėgas.

Drago antakiai susiraukia.

— Ką čia kalbi? Gal neskaitei grupės pokalbio?

Skaičiau tik Robio žinutę, jog šįvakar švenčiame. Iki pirmųjų rungtynių dar dvi savaitės, ir tradiciškai pradėdame sezoną vakarėliu ar penkiais.

Išsitraukęs telefoną, iškart pamatau naujas žinutes.

PISLIEJI TRIUŠIAI

BOBIS HJUZAS

Atrodo, mirštu.

KRISAS HADSONAS

Sėkmės, bičiuli.

ROBIS HAMLETAS

Šian geriam pas mus?

BOBIS HJUZAS

Kaip sako Maiklas Skotas, esu pasirengęs dar kartą gauti į kaulus.

DŽO KARTERIS

Atsinešiu tekilos ruletę.

HENRIS TERNERIS

Folkneris atsiuntė el. laišką, liepia eiti ne į čiuožyklą, o į apdovanojimų salę.

DŽEIDENAS DŽOHALIS

Kas per velnias?

HENRIS TERNERIS

Parašė prieš valandą.

Apdovanojimų salė — tai sporto korpuso centrinėje dalyje esanti patalpa, kurioje vyksta renginiai. Jei tik neprisidarome rūpesčių, retai joje lankomės; kai nevyksta treniruotės ar rungtynės, čia dirbuojasi treneriai. Metų gale šioje patalpoje rengiamos ceremonijos. Jei esame kviečiami į apdovanojimų salę, vadinasi, kažkas rimtai susimovė — tikiuosi, ne aš.

— Nežinau, kas atsitiko, — mašinoje sako Džei Džei. — Pažįsti Džošą Mūnij, mano bendramokslį iš beisbolo komandos? Sakė, jų treniruotę irgi atšaukė. Liepė eiti į apdovanojimų salę, tik pusvalandžiu vėliau negu mums. Velniškai keista, žmogau.

Dar tik trečia semestro savaitė. Ko gi galėjome prisidirbti?

Įklimpom giliai į šūdą.

Įžengiamo pro duris, bet treneris nė nežvilgteli mūsų pusėn. Pusė komandos jau sėdi priešais Folknerį, kiekvieno veide — ta pati man pažįstama baimės išraiška. Džei Džei įsitaiso šalia Henrio ir dėbteli, lyg sakydamas „išsiaiškink, kapitone“.

Nilo Folknerio verčiau neerzinti. Prieš tapdamas treneriu, vyrukas triskart laimėjo Stenlio taurę, kol, partrenktas girto vairuotojo, liko suknežintomis rankomis bei sulaužyta dešine koja, ir jo karjera NHL akimirksniu baigėsi. Begalę kartų žiūrėjau senose juostose įamžintą trenerio žaidimą, ir galiu pasakyti, kad Folkneris buvo — ne, tebėra! — baisus močkrušys.

Todėl, matydamas jį nebyliai sėdintį ant kėdės priešais komandą, toki raudoną, jog, atrodo, tuojau pratrūks, pats nežinau, ar turėčiau pulti, ar bėgti. Tačiau esu reikalingas komandai, tad nenoromis baksteliu pirštu lokiui į šoną.

— Treneri, mes... mes...

— Padėk šikną, Hokinsai.

— Mes...

— Antrąsyk nekartosiu.

Pabrukęs uodegą, nuklumpinu pas komandos draugus, kurie atrodo dar blogiau nei prieš minutę. Laužau galvą, stengdamasis atspėti, ką tokio galėjome padaryti, nes juk neįmanoma, kad treneris pyktų dėl to namų vakarėlio, kuriame vakar užėme.

Išskyrus Henriį, niekas iš jaunesniųjų nedalyvavo. Jie dar per jauni gerti, todėl nėra kviečiami į mūsų tūsus. Tai nereiškia, kad nenusitašo brolijos namuose, bet bent jau gauna alų ne iš manęs, neva atsakingo jų lyderio.

Pasirodžius Džo ir Bobiui, treneris pagaliau imasi veiksmų: piktai atsidūsta — vis geriau negu nieko.

— Dirbu čia penkiolika metų, tačiau dar niekada man nebuvo taip gėda, kaip šį rytą.

Eina šikt.

— Gal yra norinčių ką nors pasakyti?

Folkneris nužvelgia kiekvieną iš mūsų, tarsi laukdamas, kada kuris nors atsistos ir prisipažins, tik aš, dievaži, nežinau, ką turėtume prisipažinti. Ne pirmą sykį girdžiu Folknerio firminę „dar niekada man nebuvo taip gėda“ kalbą, tačiau nesu matęs jo tokio pikto.

Treneris sukryžiuoja ant krūtinės rankas, atsilošia kėdėje, papurto galvą.

— Atėjęs ryte, radau sugadintą čiuožyklą. Kas čia pasidarbavo?

Universitetinis sportas turi daugybę tradicijų. Vienos geros, kitos blogos, bet jų vis tiek laikomasi. Meipl Hilsas — ne išimtis, čia kiekvienai sporto šakai būdingos savos keistenybės ir iš kartos į kartą perduodami prietarai.

Mūsų atveju tai išdaigos. Nerūpestingos, vaikiškos išdaigos. Krečiam jas vieni kitiems, kitoms komandoms, kitų sporto šakų atstovams. Per savo studijų metus esu ne kartą šitaip skalbtas Folknerio, todėl tapęs kapitonu uždraudžiau panašias nesąmones. Visokie pasipūtėliai mušasi, norėdami pergalėti vienas kitą, o kartais ir pačius save, kol tenka įsikišti mokyklos vadovybei.

Jei arena sugadinta, vadinasi, kažkas manęs nepaklausė.

Norėdamas geriau matyti komandos draugus, atsargiai palinkstu į priekį ir per kokias dvi dešimtąsias sekundės pastebiu Rasą, antrakursį, šiemet žaidžiantį su mumis, šią minutę atrodantį taip, lyg būtų išvydęs vaiduoklį.

Folkneris ima kalbėti garsiau, jo balso aidas atsimuša į salės sienas:

— Direktorius įsiuto! Dekanas įsiuto! Aš, po velnių, įsiutau! Maniau, su tais kvailiais juokeliais baigta! Turėtumėte būti vyrai. Ne vaikai.

Maga ką nors pasakyti, bet sumautai išdžiūsta burna. Atsikrenkščiu, tačiau iš to nieko gero — tik patraukiu trenerio dėmesį. Gurkštelėjęs vandens, galų gale įstengiu kalbėti.

— Mes ir baigėme, treneri. Nieko nepadarėm.

— Taigi, kažkas spontaniškai nusprendė sudaužyti generatorių ir vėsinimo sistemą? Čiuožykla virsta baseinu, o tu manai, kad patikėsiu, jog tavo išsižiojėliai čia niekuo dėti?

Mums riesta, labai riesta.

— Po penkių minučių direktorius norės pasikalbėti su kiekvienu studentu sportininku. Laikykitės, ponai. Tikiuosi, nė vienas nesiejate karjeros su ledo rituliu?

Ar aš ėmiau ir pasakiau „šūdas“?

3 skyrius

ANASTASIJA

Darbo kalendoriuje — visiška, nepataisoma netvarka, ir man velniškai pikta. Tai, kaip jaučiuosi, nė iš tolo nepanašu į visų liaupsinamą penktadienio nuotaiką. Šiandien turėjo būti diena be rūpesčių. Atsibudau po gražiu vyru, popietė — tobulai suplanuota: sporto salė, koledžas, treniruotė su Aronu, vakarienė, galop — šokiai iki nukritimo kokiame nors smagiausiai skambančiame vakarėlyje.

Galėjau netgi vėl susitikti su Rajenu ir, kol tebeturi laiko, pakasyti vienas kitam, kur niežti.

Tačiau gavau labai jau pasyviai agresyvių elektroninį laišką, iš kurio sprendžiu, kad Meipl Hilso sporto direktoriui Deividui Skinneriui visiškai nusišikt ant mano darbo kalendoriaus, treniruočių grafiko ir ypač — lytinio gyvenimo.

Kodėl gi dar atšauktų visas treniruotes ir lieptų vilktis į bjauriausią universitetinio miestelio užkampį?

Šiame pastate kiurksantys treneriai slapčia tariasi, kaip apkartinti mums gyvenimą. Rytą, skelbdama nuotrauką su užrašu „Mėgaukis tuo, kur esi“, dar nežinojau, kad atsidursiu ilgoje eilėje studentų, besiveržiančių į apdovanojimų salę.

Pykdama ir degdama noru ką nors nužudyti pajuntu, kaip iš už nugaros liemenį apsiveja dvi raumeningos rankos, o viršugalvį švelniai paliečia lūpos. Iškart supratusi, jog tai Rajenas, įsitaisau glėbyje ir atlošusi galvą pažvelgiu jam į akis. Jis pakšteli man į kaktą, ir pyktis, žinoma, kiek atlėgsta.

— Sveika, gražuole.

— Nelaiko nervai, — burbteliu žiūrėdama, ar pasistūmėjo eilė. — O tu atsistojai pirma kitų. Prisidarysi bėdos.

Suėmęs už pečių, Rajenas atsuka mane į save. Ilgu smiliumi kilsteli smakrą, ir aš pažvelgiu į milžinišką jo stotą. Kai jau atrodo, kad nebegali padaryti nieko mielesnio, vaikas nubraukia man nuo veido plaukus ir nusišypso.

— Tai tu valdai darbo kalendorių, Stas, ne atvirkščiai.

— Ir vis dėlto lendi be eilės.

Rajenas gūžteli pečiais, sukikena.

— Tu užėmei man vietą. Taip ir pasakiau visiems, pro kuriuos prasibroviau. Klausyk, kokią ten vimdančią motyvacinę citatą šiandien paskelbei? Ar turėtume iš naujo pasikartoti taisyklę?

Mudu su Rajenu pradėjome dulkintis praeitais metais, po to, kai viename vakarėlyje buvome alaus teniso partneriai. Žinoma, laimėjome, kadangi šimto mylių spinduliu nuo Meipl Hilso nerasi labiau užsispyrusių ir atkaklesnių žmonių nei mes. Kitą dieną jis parašė man linksmą žinutę, esą nesitikėjo, kad žmogus, žaidžiantis gertynių žaidimus, socialiniuose tinkluose gali taip agresyviai pamokslauti apie „išimtinai teigiamą nusiteikimą“.

Nuo to karto, jei tik esu be nuotaikos ar pavargusi, Rajenas pri-mena, jog turiu nešti žmonėms šviesą.

Asilas.

— Na?

Eilei trumpėjant, jis nusiveda mane arčiau durų.

— Ji apie tai, kad reikia sustoti ir pasidžiaugti akimirka.

Supratęs, jog pavyko mane apkvailinti, Rajenas plačiau išsišiepia.

— Gerai... Daugmaž aišku. Gaila, kad atšaukė treniruotes, *beeet* puiku, jei mėgaujiesi akimirka, būdama su manimi.

Įnirtingai stengdamasi užgniaužti šypseną, sukryžiuoju ant krūtinės rankas ir toliau apsimitinėju, neva šitas milžinas mano nuotai-kai — buvęs nebuvęs.

— Hmm...

— Dieve, nieko sau publika! Paskui nusivesiu tave pavalgyti ir galėsime nueiti į ledo ritulininkų vakarėlį, kur turėsi progą nuleisti garą.

— O tada?

Pagaliau priartėjame prie salės durų, ir aš leidžiuosi apsukama Rajeno rankų, kurios lieka man ant pečių.

— Parsivesiu tave namo, ir likusį stresą galėsi išlieti ant mano kūno.

— Su lazda?

Jis suleidžia pirštus į įsitempusį sprandą ir, man sukiojant galvą į šonus, ima ritmingai masažuoti raumenų mazgus.

— Ištvirkėlė. Persirengsi Harle Kvin?

Alkūne smogiu pašnekovui į šonkaulius, ir jis garsiai, dramatiškai sudejuoja. Juokdarys — mano alkūnė neabejotinai nukentėjo labiau.

Pralaukę visą amžinybę, galų gale žengiamo į apdovanojimą salę. Vietoje įprastų apskritų stalų priešais sceną stovi eilėmis išrikiuotos kėdės.

Kokia čia velniava?

Nepaisydamas mano susirūpinimo, Rajenas primygtinai reikalauja, kad mėgaučiausi akimirka, o tai apytikriai reiškia, jog turėsiu sėdėti su krepšininkais. Taigi, esu išsprauta tarp Rajeno bei jo komandos draugo Meisono ir, būdama metro šešiasdešimt dviejų centimetrų ūgio, šalia jų atrodau kaip peraugęs vaikutis.

— Nori traškučio?

Neišaina pasižiūrėti į man panosėn pakištą „Lays“ pakuotę, bet sprendžiant iš kvapo traškučiai barbekiu skonio — mano mėgstamiausi, ir Rajenas tai žino.

— Ačiū, ne.

Jis pasilenkia ir nepaisydamas į mus įbestų žvilgsnių pradeda garsiai kuistis kuprinėje sau prie kojų. Atsidusdamas vėl atsilošia kėdėje ir atkiša man pakelį.

— Gal sausainį?

— Ne, ačiū. Aš nealkana, — stengiuosi bent šį kartą nepatraukti į mudu dėmesio, tačiau sunku ignoruoti nusivylimo išraišką

Rajeno veide. — Nežiūrėk taip. Ant nosies regioninės varžybos; negaliu priaugti svorio.

Rajenas susmunka kėdėje, kad mudviejų galvos atsidurtų viename lygyje, ir, stengdamasis sukurti šiek tiek privatumo, palinksta arčiau. Jo lūpos man palei ausį, kvėpavimas kutena kaklą, šiurpindamas visą kūną.

— Kadangi dažnai tave kilnoju, jaučiuosi turintis teisę pasakyti štai ką: jei tas kvailys nesusitvarko su nežymiais tavo svorio svyravimais, kurie, beje, yra visiškai normalus dalykas, turėtum susirasti kitą partnerį.

— Rajenai, daugiau apie tai nekalbėsime.

— Sta... — žiojasi sakyti jis, bet nutyla, nes ant scenos pagaliau užsikabaroja direktorius Skinneris ir prisimerkęs nuo prožektorių šviesos apžvelgia salę.

Rajenas ištiesia nugarą ir padėjęs ranką man ant šlaunies švelniai šią spusteli.

— Galbūt vėliau ir prireiks lazdos.

Sužviegia įjungiamas mikrofonas, ir visi salėje susiraukia. Skinneris jau stovi prie tribūnos, tik dar neišspaudė šypsenos.

Man studijuojant Meipl Hilse, jis smarkiai paseno. Anksčiau atrodė prieinamas ir veržlus, tačiau ilgainiui nuo paniekos, kurią nuolat demonstruoja, Skinnerio kaktą išvagojo gilios raukšlės, ir buvusio direktoriaus nebeliko nė ženklo.

— Laba diena visiems. Ačiū, kad radote laiko taip greitai susirinkti. Turbūt norite sužinoti, kodėl jus pakviečiau?

Nežinau, kam reikia vaidinti, jog laiške storomis spausdintinėmis raidėmis nebuvo parašyta „Privaloma“.

Skinneris nusimeta švarką, pakabina ant kėdės atkaltės sau už nugaros ir atsidusdamas vėl atsisuka į mus. Persibraukia delnu nupežusius žilus plaukus, kurie — prisiekiu! — man mokantis pirmame kurse buvo vešlūs ir juodi.

— Kalbant apie koledžo studentus, esama tam tikrų lūkesčių.

Savaime suprantama, kad palikus namus ir pradėjus gyventi savarankiškai įsivyrėja šioks toks chaosas, — akivaizdžiai pavargęs, Skinneris atsidūsta. — Pridėkime varžybinį sportą, ir pusiausvra pasikeičia, nes sporto įgūdžius tenka derinti su autentiška studijų patirtimi.

Na ir pasipūtėlis. Neapleidžia jausmas, kad šią kalbišką Skinerio paliepimu parašė sekretorė, o jis truputį pasipraktikavo prieš veidrodį. Jei čia būtų Lo, sumaltų direktoriaus vaidybą į miltus.

— Kai kurie iš jūsų šiek tiek per daug įsismagino.

Prasideda.

— Per penkerius savo direktoriavimo metus esu susidūręs su daugybe situacijų, kurių buvo galima išvengti. Nežaboti pasilinksiminimai, medicininės išlaidos dėl aplaidaus studentų elgesio universiteto teritorijoje, nesuskaičiuojama galybė visokių pokštų, nplanuotas nėštumas...

Džergžteli atstumiamą kėdė, ir Maiklas Flečeris pašoka ant kojų.

— Pone Flečeri, malonėkite sėstis.

Nekreipdamas į direktorių dėmesio, Flečeris lenkiasi prie kuprinės. Tada piktai nudrožia prie išėjimo ir stipriai pastūmęs abejas duris palieka salę.

Ne kažin kiek išmanau apie futbolą, bet visi sako, kad Flečas — visų laikų geriausias šio koledžo saugas ir baigęs mokslus beveik garantuotai bus pakviestas į NFL*.

O svarbiausia, be galo didžiuojasi turėdamas mažą dukrytę Diją, kurios praėjusiais metais susilaukė su savo mergina Priši.

Mudvi su Priši priklausėme tai pačiai čiuožėjų komandai, kol trečio kurso pradžioje ji netikėtai pastojo. Mano paklausta, ar ruošiasi grįžti, atsakė, esą jos šlapimo pūslė dabar jau kitokia, nei prieš išstumiant keturių kilogramų kūdikį, ir ji nenorinti apsisiusioti žiūrovų akivaizdoje.

* Nacionalinė futbolo lyga.

Flečas ir Priši gyvena su draugais, visi pakaitomis prižiūri mergytę, kad juodu galėtų lankyti paskaitas. Skinneris pasielgė šlykščiai, pasitelkdamas šią porą kaip pavyzdį savo gėdinimo kalboje.

Praeina dvidešimt minučių, o direktorius vis dar šneka. Padedu galvą ant Rajeno peties ir užmerkusi akis paimu jo brukamą man sausainį.

— ... ir apibendrinant...

Pagaliau.

— Piktnaudžiaujantiejiems savo statusu universiteto teritorijoje ateityje bus taikomas nulinės tolerancijos principas.

Šioje dëlionėje man trūksta pagrindinio fragmento: nors Skinneris ilgai postringauja ir vis negali pabaigti, visiškai nenutuokiu, kodėl reikėjo taip grubiai sugriauti mano dienotvarkę.

— Ketvirtakursiai, kurie mokslo metų gale tikėtės prisijungti prie profesionalių komandų, jums vertėtų įsidėmėti, ką pasakiau.

Rajenas prunkšteli, įsidėdamas į burną antrą sausainį. Prasižioju klausti, kas jį prajuokino, bet mano burnoje taip pat atsiduria sausainis. Bičas kvailai šypsosi, nes man nelieka nieko kita, kaip tik saldėsį suvalgyti.

Galop Skinneris netenka jėgų. Atsiremia į tribūną, nusvarina pečius.

— Man nerūpi jūsų potencialas. Jei nesilaikysite taisyklių, sėdėsite ant suolo. Prašyčiau pasilikti čiuožėjus bei ledo ritulininkus; kiti galite eiti.

Paėmęs nuo grindų krepšį, Rajenas pakyla, pasiražo ir pernelyg plačiai nusižiovauja.

— Lauksiu lauke. Valgysim?

Linkteliu ir pasistiebusi nykščiu nušluostau trupinius jo lūpų kamputyje.

— Tikiuosi neužtrukti.

Visi, išskyrus apie pusšimtį mūsiškių, palieka salę. Ironiška, kad pasišalina kokius penkiskart greičiau, nei įėjo.

Ant scenos užlipa ir Breidi su Folkneriu, kuris treniruoja ledo ritulio komandą.

— Susirinkite visi arčiau, pavargau nuo to mikrofono.

Kaip paprašyti, nuslenkam į salės priekį, kur minioje pamatau suirzusį Arono veidą.

— Tau viskas gerai? — priėjusi tyliai klausiu, ir mes atsisdame pirmoje eilėje.

— Aha.

Nereikia būti genijumi, kad suprastumei, jog Arono nuotaika sumauta, bet, atrodo, jo pyktis nukreiptas ne į Skinnerį, o į mane.

— Tikrai?

Arono lūpos ištemptos į ploną liniją, jis nė nepažvelgė mano pusėn.

— Aha.

Skinneris žengia iš už tribūnos, susikiša rankas į kostiumo kelnių kišenes ir permeta mus pavargusiomis įdubusiomis akimis.

— Kalbėsiu trumpai. Po to, ką galima pavadinti nebent milžiniška šūdo audra, artimiausioje ateityje antroji čiuožykla neveiks.

O Dieve!

— Šiuo metu tiriama, kaip buvo padaryta tokia didelė žala, tačiau mane informavo, kad remontas gerokai užtruks dėl detalių, reikalingų mūsų įrangai, trūkumo.

Mane ne šiaip sau užplūsta suvokimas — jis tiesiog paskandina. Visi žino, jog ledo ritulininkai dažnai priverda košės ir varžovų komandoms, ir sau. Šioje mokykloje pilna išlepusių turtuoliukų-tinkamų-ledo-rituliui; galėčiau lažintis, kad tai — vieno jų darbas.

— Vadinasi, — toliau dėsto Skinneris, — kol darbai bus atlikti, turėsite dalytis viena čiuožykla, ir tikiuosi, kad pasistengsite sutarti gražiuoju.

Aiškliai žinodamas, jog bus apibertas klausimais, Skinneris suskuba išsinesdinti, ir tai įrodo, kad mes nė velnio jam nerūpime. Direktoriui nė nespėjus nultipti nuo scenos, prišoku prie trenerės Breidi.

— Iki regioninių varžybų — *penkios* savaitės!

— Puikiai žinau tvarkaraštį, Anastasija, — nutęsia ši, ranka nuvydama besispiečiančius aplink fuksus ir antrakursius, o aš baigiu prarasti savitvardą.

— Neturime kitos išeities, todėl neverta jaudintis.

Rimtai?

— Kaipgi nesitreniruodami laimėsime kvalifikacines varžybas?

Už trijų metrų stovi ledo ritulininkų apsuptas treneris Folkneris, reikia manyti, turintis atremti tokius pat klausimus. Tik man daugmaž nuspjaut — akivaizdu, kad tai jie sugadino čiuožyklą, o nukentėsime mes!

Bandau negalvoti apie blogiausia, nedaryti iš musės dramblio. Stengiuosi tolygiai kvėpuoti ir klausydama, ką kalba susirūpinę komandos draugai, neapsižliumbti svetimų žmonių akivaizdoje. Leidžiu sau darsyk dirstelėti į ledo ritulio komandą, tačiau dauguma žaidėjų jau išsiskirstė. Su Folkneriu liko kalbėtis vienintelis vaikinai, tikriausiai jaučia, kad jį stebiu, nes mudviejų akys susitinka. Jis keistai žvelgia, manyčiau, susukęs netikro gailėsčio grimasą.

Šiaip jau savo apsimestinę užuojautą galėtų susikišti šiknon.

— Pasikalbėsime per treniruotę, Steise, — sako Breidi, išspausdama retą — bemaž draugišką — šypseną. — Bent kartą pasidžiauk penktadienio vakaru. Susitiksim pirmadienį.

Dar bandau protestuoti, bet galop nusileidžiu trenerės prašymui palikti ją ramybėje ir patraukiu prie išėjimo. Pritvinkusi savigailos, vilkdama kojas slenku paskui Aroną, kai išgirstu „labas“ ir kažkas suima mane už peties.

Tai ponas Atjauta, ir — jūs atspėjote — jis vis dar nutaisęs gailėsčio sklidiną miną.

— Klausyk, man labai gaila. Žinau, visus mus užknisa. Padarysiu, ką galiu, kad viskas kuo lengviau susitvarkytų.

Paleidęs mano ranką, vaikinai žengia žingsnį atgal, todėl pirmą kartą galiu apžiūrėti jį iš arti. Vyrukas mažiausiai trisdešimčia centimetrų už mane aukštesnis, plačių pečių, marškinėlių rankovėse

vos išsitenka dideli raumenys. Nors smakras apžėlęs šeriais, matyti griežta žandikaulio linija. Man stengiantis prisiminti, ar esame susitikę anksčiau, jis tęsia:

— Suprantu, tikriausiai tu susinervinusi, bet šiandien rengiame vakarėlį, jei kartais norėtum ateiti.

— O tu esi?.. — paklausiu, prisiversdama kalbėti ramiai.

Negaliu ignoruoti malonaus pasitenkinimo, kai trumpą akimirksnį pašnekovo antakiai šauna aukštyn.

Vaikinas atgauna savitvardą, tamsiai rudos akys nušvinta.

— Natas Hokinas. Ledo ritulio komandos kapitonas.

Jis atkiša ranką, tačiau vos dirstelėjusi į ją vėl pažvelgiu jam į veidą ir sukryžiuoju savąsias ant krūtinės.

— Gal nesiklausei? Pasak Skinnerio, su vakarėliais baigta.

Hokinas trukteli pečiais, nerangiai pasikaso sprandą.

— Žmonės vis tiek susirinks, net jei mėginčiau atšaukti. Klausyk, atvaryk, atsivesk draugų. Būtų smagu, jei visi galėtume gražiai sutarti, ir — prisiekiu — bus geros tekilos. O tu turi vardą?

Kas jau kas, o gražus veidelis manęs nepakerės. Nei skruostų duobutės, nei dailūs skruostikauliai. Padėtis ir toliau katastrofiška.

— Sutinki daug bevardžių?

Mano nuostabai, ritulininkas nusijuokia. Taip garsiai ir sodriai, jog man nukaista skruostai.

— Gerai, pričiupai mane.

Pajuntu, kaip kažkas apkabina pečius, ir pašnekovas dirsteli už manęs. Pažvelgiu aukštyn, tikėdamasi pamatyti Rajeną, bet tai Aronas. Nusimetu jo ranką. Dėl tokių pokštų visi ir mano, kad esame pora, nors aš mieliau jau graužčiau savo pačiužas, nei draugaučiau su Aronu.

— Eini?

Linkteliu ir paskutinį sykį pažvelgiu į naująjį čiuožyklos *bičiulį*. Šis nepasivargina prisistatyti Aronui, tik man be garso ištaria:

— Neužmiršk vakarėlio.

Dieve, Lolai patiks ši drama.